

Pentru că Dumnezeu este bun?

Dacă omul este necredincios, Dumnezeu rămâne credincios. Dacă omul nu se bazează pe nu va fi iertat, dar Dumnezeu rămâne bine. Dumnezeu nu a putut să se nega, El este neschimbător. Cum poate fi aceasta? Dumnezeu rămâne “bun”, chiar și atunci când pedepsește celor fărădelege? Da! Biblia este categorică: “Orice ni se dă bun și orice dar desăvârșit este de sus, pogorându-se de la Tatăl luminilor, în care nu există nici o variație sau umbră de mutare” (Iacov 1:17); “Căci Eu sunt Domnul, Eu nu Mă schimb; de aceea fii ai lui Iacov nu sunt consumate” (Maleahi 3: 6).

Pentru că Dumnezeu este bun?

“Lăudați pe Domnul, căci este bun, căci îndurarea Lui ține în veac” (Ps 136: 1)

Introducere

Dumnezeu este bun! Aceasta este poziția Scripturii.

În plus față de predicatul “bun”, Dumnezeu este descris ca unul care deține iertarea și plin de bunătate pentru toți care cheamă la El “Căci Tu, Doamne, ești bun, gata să ierți, și plin de îndurare cu toți că apel la tine” (Psalmul 86: 5).

Ce zici de cei care nu chema pe Dumnezeu? Dumnezeu este bun? Da, Dumnezeu este bun! Biblia arată că, dacă omul este infidel, el rămâne credincios, de aceea, Dumnezeu este bun, chiar și atunci când omul nu striga “Dacă suntem necredincioși, el rămâne credincios: el nu a putut să se nega” (2 Timotei 2:13).

Dacă omul este necredincios, Dumnezeu rămâne credincios. Dacă omul nu se bazează pe nu va fi iertat, dar Dumnezeu rămâne bine. Dumnezeu nu a putut să se nega, El este neschimbător. Cum poate fi aceasta? Dumnezeu rămâne “bun”, chiar și atunci când pedepsește celor fărădelege? Da! Biblia este categorică: “Orice ni se dă bun și orice dar desăvârșit este de sus, pogorându-se de la Tatăl luminilor, în care nu există nici o variație sau umbră de mutare” (Iacov 1:17); “Căci Eu sunt Domnul, Eu nu Mă schimb; de aceea fii ai lui Iacov nu sunt consumate” (Maleahi 3: 6).

Dumnezeu va rămâne “bun” chiar și atunci când turnarea furia lui pe cel nepocăit? Cum poate exista atâta suferință în omenire și Dumnezeu rămâne bine? Puteți reconcilia Dumnezeu atotputernic “și” bun “cu problema prezentată de filosofia de existența răului?

Unele considera aceste aspecte ca o problemă teologică de mare magnitudine, însă, problema nu este în Dumnezeu, dar, pe înțelegerea multora, care încearca sa fuzioneze filozofie cu teologia.

Dumnezeu este bun

Dumnezeu este Dumnezeu, care este, omnipotent, omniscient și omniprezent. De asemenea, se spune în Biblie că Dumnezeu este Domnul și Suveran și Tată, King, etc.

Dar ce înțelege prin “bun” atunci când citim: “Dumnezeu este bun”?

Prima reacție cititor interesat să cunoască adevăratul sens al termenului este de a căuta un dicționar și să facă următoarea lectură:

“bine – adj. – 1. Că este așa cum ar trebui să fie sau cum am ar trebui să fie; 2. Ce este bunătatea; 3. priceput,

dreptaci; 4. Worker; 5. favorabil; 6. profitabile, 7. Witty, amuzant; 8. Conform atribuțiilor lor; 9. Safe, solid; 10. Regular, normal; 11. Potrivit. – S. m. – 12. Good Man”

Care dintre aceste predicte se aplică lui Dumnezeu atunci când citim “Dumnezeu este bun”? Adjectivele enumerate mai sus sunt relevante pentru viziunea asupra lumii omului din timpul nostru, imaginea omului modern. Pentru modernă om bun “se referă la o virtute personală, dispoziție permanent al unei persoane de a nu face rău, binevoitor.

Dar aceasta a fost viziunea asupra lumii psalmistul David când a spus: “Dumnezeu este bun”?

Deși domnia lui David este clasificat ca teocratic, în societățile sale de timp au fost structurate și cultivat o cultură cu principiu aristocratic, deoarece a existat o distanță mare între rege și supușii săi. În relațiile sociale, a existat o diferență uriașă între stăpân și servitor, foarte fenomen societățile aristocratice.

În general, aristocrație (αριστοκρατία grec de ἀριστος (Aristos), cel mai bun, iar κράτος (Kratos), putere, de stat), citește “putere dintre cele mai bune”, care este, este o formă de guvernare în care un grup elitist controlează puterea politică, iar orașele-state ale spartani exemplul de stare condusă de o aristocrație.

Această desemnare “putere dintre cele mai bune”, ne amintește că, în antichitate, aristocrații au fost desemnate “cel mai bun”, “bine”, “tu”, “diferit”, “ales”.

Bun? Da! Termenul grecesc tradus “bun” este ἀγαθός (agathos), originar din altă corespunzătoare rădăcina substantiv Arete.

“... cuprinse în sine, combinația de noblețe și pricepere militară (...) nu au aproape sensul mai târziu de” bun “, așa cum arete nu are virtute morală” Jaeger, Werner, Paideia,

formarea omului traducere greacă Arthur M. Parreira, Londra: .. Ed Martins Fontes, 2003 Page 27;

“Proprietar și arete au fost inseparabil unite. Cuvântul de bază este aceeași: ἀριστος, superlativ distins și aleși ... ”
Ibid, p. 26.

Condiția proprietar a fost perfect din punct de vedere funcțional, care este, în absența nuanța morală care societatea noastră se folosește și laude, astfel încât starea ați păstrat relația intrinsecă la ideea buna.

Friedrich Nietzsche în lucrarea sa “Genealogia moralei”, a făcut următoarea observație:

“... asta înseamnă exact, din punct de vedere etimologic, denumirile pentru” bun “inventat de diferite limbi? Apoi am aflat că toate se referă la aceeași transformare conceptual – că, peste tot, “nobil”, “aristocratic”, în sensul socială, este conceptul de bază de la care în mod necesar dezvoltat “bun”, la “nobil spiritual “,” aristocratic “de la” spiritual bine-născut “,” privilegiat spiritual “: o dezvoltare care se desfășoară întotdeauna paralel cu celălalt face” de rând “,” comun “,” redus “, este transformat în cele din urmă” rău “” Nietzsche Friedrich, Genealogie moral – O controversă, Traducere Paulo César de Souza, Sao Paulo: Companhia das Letras, 2009. Page 18.

Traduceți în Agathos cuvântul grecesc pentru “bun” din cauza transformarea sensului de-a lungul secolelor răstoarnă ideea că, prezentate de Biblie, pentru cuvântul grecesc “agathos” datorită contextului biblic în care își desfășoară activitatea, ar trebui să fie tradus ca “nobil” pentru că rădăcina etimologică a cuvântului “Agathos” cel care este, care are realitate, ceea ce este real, adevărat” înseamnă. În ceea ce privește termenul, Nietzsche afirmă că, chiar cu privire la o schimbare subiectivă, termenul înseamnă “realul ca veridică”. Termenul a fost folosit pentru a transporta

motto-ul a nobilimii, în scopul de a distinge nobil al omului comun, mincinos (Jaeger, Paideia, p. 19).

Care este sensul de "adevărat" atunci când se citește: "În nici un caz; mereu Dumnezeu să fie adevărat și fiecare om un mincinos; după cum este scris, ca să fie neprihănit în cuvintele Tale, și să învingi când ești judecat" (Romani 3: 4). Sau, ceea ce este sensul de "mincinos"? În acest verset, sensul de "adevărat" și "mincinos" conotație morală propriu? Se referă la caracterul individului? Vă Rugăm Să Rețineți:

"Și servitorii ieșit la drumuri, și au adunat toate au găsit, și buni și răi, și nunta a fost umplut de oaspeți" (Mt 22:10);

Cum să interpreteze parabola? Răul și binele ca sclavii adus ordinele stăpânului său are conotații morale? Nu Face! În textul, rău și bun are sensul de "josnic" și "nobil", "mică" și "mare", pentru Domnul pilda nu este părtinitor.

"El face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni, și dă ploaie peste cei dreپți și peste cei nedreپți" (Matei 05:45).

În Predica de pe Munte, care sentimentul de bine și rău? Acum știm că Dumnezeu nu este părtinitor, și că soarele răsare peste nobili și oamenii obișnuiți, doar și cei nedreپți, astfel încât sensul cuvintelor "rele" și "bune" nu poate fi interpretată într-un sens moral.

"Corpul este lampa ochilor; astfel că, dacă ochiul tău este sănătos, tot trupul tău va fi lumină; Dar dacă ochiul tău este rău, trupul tău este plin de întuneric" (Mt 6:22 -23).

Ochii pot fi punct de vedere moral rău sau bine? Sau sensul de "rău" și "bună" se referă la ideea de comun simplu,, în contrast cu ideea buna, sunt nobil?Comentatorul Barclay recomandă traduce "bun" de generos, cu toate acestea, nu este traducerea corectă, deoarece ideea de generos se referă la

dărnicia nobili facă ce doreau cu ceea ce a fost dominată de ei.

“Pentru o mai fidelă textului original traducem aici generos în loc bun sau simplu. Isus laudă ochiul generos”
Barclay, William, Comentariu la Noul Testament. P. 264.

Prin urmare, următorul pasaj:

“Nu este îngăduit să fac ceea ce vrei ceea ce este al meu? Sau ochiul tău rău pentru că eu sunt bun?” (Mt 20:15)

Având în vedere liberalitatea care în sine a fost “bun” face care a văzut potrivesc cu ceea ce a fost dominată de ei, nobile muncitorii mustră în cauză care cenzurate actul său. Potrivit punctul de vedere al omului din timpul nostru, conduita angajatorului este un despautério pentru că el echivaleaza muncitorii să acorde același salariu pentru toți, indiferent de timpul de lucru de fiecare, însă, în funcție de viziunea omului la momentul Hristosdespautério apare atunci când omul de rând contestă dărnicia nobil *“Pentru trei lucruri se răscoale o țară; și patru care nu pot suporta: Pentru un rob când împărățește iar prostul când acesta este umplut cu carne; O femeie disprețuită care se mărită; și o roabă care moștenește pe stăpâna sa”* (Proverbe 30:21 -23).

Jaeger analiza poemele de Theognis, a participat la:

“Poetul sfătuiește să evite acordul cu rele (Kakoi), în care poetul cuprinde pe toți cei care nu aparțin unui neam; pe de altă parte, de asemenea, nobile (agathos) găsit numai printre colegii lor” (Jaeger, Paideia, 244).

Atunci când analiza a textelor biblice, nu ar trebui să se limiteze la a utiliza doar sensul că termenii au astăzi, datorită designului care societatea noastră tipărite la anumiți termeni.

De asemenea, atunci când citim anumiți termeni în Scriptură,

noi trebuie să le înțelegem cu ochii societății la momentul respectiv, și să scape din punctul de vedere lume artizanale de principii filozofice de timp, pentru problema care filosofii ale vremii a speculat a fost nici un efect, nici măcar omul de această societate, a fost odată domeniul ontologic, până în prezent de design socio-culturale a scriitorilor Bibliei.

În timp ce societatea definit lucruri în termeni funcționali, filosofi ca Platon, a început să pună întrebări despre natura fiind, de fapt, de existența unor ființe și întrebări metafizice, precum și cunoștințele care au fost producătoare de la momentul respectiv, a avut o povară morală și etică, care nu a fost încă experimentat de societate.

Jaeger afirmă că termenii "arete" și "bun" în Grecia antică, nu a avut conotație de virtute morală, prin urmare, întrebarea: Când acești termeni sunt acum folosite cu conotație morală? Când filosofi precum Socrate și Platon, prin speculații de cunoaștere și știință, filozofie a câștigat un ordin moral, deoarece este o știință care speculeaza aspecte și probleme de ordin ontologic.

În timp ce în speculații Socrate a fost limitat la aspecte ontologice și morale, Platon sa implicat în drumul de metafizică și cosmologie. Într Platon a înflorit o filozofie umanistă, religioasă și moralist. Acesta a fost în lucrările lui Platon o mare parte din ceea ce este anunțată de spiritism și de catolici, la fel ca ideea de reîncarnare și purgatoriu.

"Binele", care a desemnat nobililor, a fost redenumit binele, lumea ideală, lumea ideilor. Materia de Platon a adus o revoluție de concepte, însă, oamenii din zilele lui și generațiile următoare, nu sa schimbat imediat pentru practica. Când a venit Isus, astfel de concept filosofic nu a fost încă parte a poporului, mai ales cei care au folosit greaca koine.

Cea mai mare problema a venit cu filosofia dezvoltat de primii

preoți, patristică. Când a creat liturghii, discipline, obiceiuri, etc., fuzionarea concepte platonice și socratic zis doctrina creștină. În primul secol, vom vedea trendului puternic moral și dogmatic Prin urmare, influența clară a obiceiurilor ascetice.

Puteți obține mai rău? Da! Rotterdam Erasmus Socrates inclus ca martir de pre-creștin, așa că a cerut, "*Sancte Socrate, ora pro nobis!*" (Jaeger, Paideia, 493). Jaeger subliniază că de pietismul adăpostite în Socrates de arme, pentru că au văzut în el anumite afinitate spirituală (Idem, p. 494). Ce zici de Augustin, care sa bazat pe gânduri lui Platon?

Ca Isus Însuși a învățat să fie calea care duce omul la Dumnezeu, creștinism a văzut filosofia platonice necesitatea de a opri plăcerile lumești, propune practicarea unui stil de viață auster, urmarind practicile adoptate de virtuos, în scopul de a dobândi o spiritualitate mai mare. Dai, mulți preoți au aderat la idealul ascetic, crezând că purificarea organismului ar ajuta în purificarea sufletului.

De atunci, de fiecare dată când face referire la Dumnezeu ca "bun", textul este impregnat cu ideea de perfecțiune morală, indiferent de faptul că El este Domnul. Acesta este cazul în care un număr de întrebări apar: dacă Dumnezeu este bun, de ce există răul?

Astfel de întrebări își propune să orbească om nu pentru a vedea adevărul. Ca problema de Satan în Eden accentuat exacerbat interdicție în detrimentul libertății acordate (Geneza 3: 1), la întrebarea, "dacă Dumnezeu este bun, de ce există rău", dă naștere la paradoxuri, în realitate, nu de presupuse contradicții sunt rezultatul o interpretare eronată a Bibliei și a contextului său istoric.

Obiectivul acestui articol este de a demonstra că Dumnezeu este bun, indiferent de faptul că el a cruțat poporul din Ninive sau ceda si voi Sodoma și Gomora cu mii de copii

nevinovați (Geneza 19:25; Ioan 4:11). Astfel de evenimente nu mischaracterize nici caracterizează Dumnezeuul Bibliei ca fiind “bun” sau “rău”.

Nimeni nu este bun, dar unul, că este Dumnezeu

“Isus ia zis: De ce mă numești bun nu este nimeni bun, dar unul, că este Dumnezeu?” (Luca 18:19)

Când Isus afirmă categoric: “Nu este nici bun, dar una, care este Dumnezeu”, a fost axat pe prezentarea unui răspuns ontologică la problema răului? Afirmația “Nimeni nu este bun, decât unul, că este Dumnezeu” se referă la o chestiune de ordin filozofic?

Eu spun că nu! Isus nu a fost încercat la întrebări filosofice ca natura ființei, realitatea, existența unor iubiti nici de întrebări metafizice.

Dar când spunem, “Dumnezeu este bun”, prima întrebare adresată de către studenți este: “Dacă Dumnezeu este” atotputernic “și” bun, și a pus această întrebare în “, permițând existența răului și a suferinței?” un pedestal ca cea mai dificilă problema istoria teologiei creștine.

Este acceptabil pentru un cadou necreștin un paradox, așa cum este cazul lui paradox epicurieni. De ce acceptabil? Deoarece care a formulat paradoxul conștienței de natura lui Dumnezeu! Epicur a spus că Dumnezeu și răul nu poate exista dacă Dumnezeu este omniscient, omnipotent și binevoitor, dar Dumnezeu însuși spune este cunoscând binele și răul “Atunci Domnul Dumnezeu a zis: Iată, omul a ajuns ca unul din Noi, cunoscând binele și răul” (Geneza 3:22).

Dumnezeu este Domnul, nobil, care este, bun și cunoscând

binele și răul, pentru că El este Domnul recompensa toți oamenii, și să dea cele bune și răul altora, toate în funcție de care a căutat "Cine va face fiecare om după faptele lui; și anume: viața veșnică celor ce, prin stăruința în bine, caută slava, cinstea și nemurirea; Dar indignarea și mânia celor ce sunt de contencios, ascultă de adevăr, dar ascultă nelegiuire; Necaz și chin, pe fiecare suflet de om care face răul; evreul primul și, de asemenea, a Grecului; Dar slavă, cinste și pace peste oricine face binele; întâi a iudeului și Grec; Pentru că, la Dumnezeu, nu există nici o părtinitor" (Romani 2: 6 -11).

Dumnezeu este Domnul, Dumnezeu este bun și, în același timp, el este un fel și severă "Iată, prin urmare, bunătatea și asprimea lui Dumnezeu: pe cei ce au căzut, severitate, dar față de tine, bunătate, dacă veți continua în bunătatea lui: altfel și tu vei fi tăiat" (Romani 11:22), că este, Dumnezeu este cel care a instituit pedeapsa pentru infractori, așa se spune, "eu întocmesc lumina, și fac întunerecul, Eu dau pace , și de a crea răul: eu, Domnul, fac toate aceste lucruri" (Is 45: 7).

În ce sens Dumnezeu creează răul? În scopul de a răzbunare, justiție, astfel încât reciprocates cu bunătate pur și rigiditate pervers "Domnul mi-a răsplătit după neprihănirea mea, după curăția mea în ochii lui. Cu spectacole milostiv, benigne voi; cu omul drept te vei arăta. Cu pur te curat arată; dar cu răul vă arată tare" (2 Samuel 22:25 -27); "Cu cel bun vă arăta benigne, precum și cu un om integru te vei arăta sincer" (Ps 18:25).

Aceasta a fost poziția unui maestru: "Ca răspuns, însă, stăpânul său ia zis: Rob viclean și leneș; Știai că secer de unde n-am semănat, și că strâng de unde n-am risipi? Apoi ar fi trebuit să banii pentru schimbătoare, iar venirea aș fi primit al meu cu dobândă" (Matei 25:26 -27). Cei care sunt funcționari bune, grație, la cele rele, întunericul de afară.

Aceasta este poziția lui Hristos: “Când va veni Fiul omului în slava Sa, cu toți sfinții îngeri, va ședea pe scaunul de domnie al slavei Sale: Și toate neamurile vor fi adunate înaintea Lui, și unul de la altul cum desparte păstorul oile de capre (...) Și aceștia vor merge în pedeapsa veșnică, iar cei neprihăniți în viață veșnică” (Matei 31-32 și 46).

Când Isus invită: “Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră, și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară” (Matei 11:28-30), jucatorul cu punctul de vedere mai mare va vedea pe Hristos ca fiind” bun “,” tu “,” nobil “și, în același timp, binevoitor, pentru cei care sunt supuse Lui sunt oferite o povară ușoară.

În alerta, “Eu crea rău”, au referire la faptul că Dumnezeu a ridicat unele țări vecine, cum ar fi țija de corecție, în scopul de a oferi poporului lui Israel să înțeleagă necesitatea de a converti (Isaia 1: 5), cu toate acestea, în ciuda pedepsirea poporul lui Israel, Dumnezeu este la fel, și cum a avertizat, aplicat pedeapsa înainte de mânia.

Într-un alt caz, dincolo de mântuire și condamnare, Dumnezeu va răsplăti fiecăruia după faptele lui.

Când Dumnezeu a creat omul ia dat puterea de decizie. Deoarece darurile lui Dumnezeu sunt irevocabile, chiar și după păcat, omul a continuat în posesia libertatea lor de a decide, pentru că stăpânirea asupra pământului a fost dat oamenilor. Acum, când Dumnezeu a devenit om și sa întors victorios la cer, a cerut: se mi-a dat toată puterea în cer și pe pământ!

Deoarece oamenii sunt liberi și exercita stăpânirea asupra pământului, care pot face ei vă rog. Nu există un alt punct, așa cum omul a devenit ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul, de asemenea, are capacitatea de a analiza acțiunile semenilor

săi și să comunice bine și rău.

Problema răului apare atunci când un om trece aproape de sensul de justiție, și va face rău pentru plăcere. Ideea de răzbunare este pus deoparte, iar individul care urmează să fie mintea întunecată aruncă în practică de rău. Deși știu acțiunile acestor persoane, Dumnezeu nu intervine, pentru toți oamenii, atunci când a introdus în lume sunt sub condamnare și, ca Dumnezeu, de cunoscători bune și rele.

Dar bine și rău au fost prezentate în Eden, printr-o de fructe, astfel încât binele și răul sunt inseparabile. Binele și răul sunt compoziții care dă savoare de fructe. Sunt două fețe ale aceleiași monede.

Înțelegerea această realitate? Când un părinte învață un copil și corectează corecția în unele aspecte are aspect de rău, cu toate acestea, tatăl caută binele. A avertizat cineva pomană pare a fi a face bine, cu toate acestea, un astfel de act perpetuează mizeria celor care trăiesc pe pomeni, care în realitate este rău. Astfel de exemple arată că binele și răul sunt inseparabile.

Conform Bibliei, dreptatea lui Dumnezeu nu este lent și nu accident, pentru că dreptatea lui Dumnezeu a fost operată în timpul primei fărădelege și astfel încât toți oamenii au fost condamnați, indiferent de acțiunile lor. Cu toate acestea, în ceea ce privește acțiunile de zi cu zi, Dumnezeu va cere cont de fiecare om, indiferent dacă drept sau nedrept, iar în această privință nu există nici o legătură de persoane. Pentru doar un astfel de cont vor fi stabilite pentru scaunului de judecată al lui Hristos, și cu cei nedrepti, Marele Tron Alb.

Apostolul Pavel a avertizat creștini, care nu vă permit să țineți motive filosofice, dar mai ce altceva găsim în teologie, dacă contemporan sau clasic, sunt chestiuni după învățăturile începătoare ale lumii [“Feriți-vă ca nu cumva cineva te înșele prin filozofia și cu o amăgire deșartă, după](#)

datina oamenilor, după învățăturile începătoare ale lumii, și nu după Hristos” (Col. 2: 8).

De ce se amestece în filozofie, mulți creștini susțin că aceste probleme sunt afetas care crede în omnipotent și iubitor de Dumnezeu.

“Strict vorbind, mizeria umană, sau răul în toate formele sale este o problemă doar pentru persoana care crede în Dumnezeu numai, atotputernic și iubitor toate” Anderson, Francisc I. citată Luiz Sayão în” Dacă Dumnezeu este bun, de ce există răul? “, articol disponibil pe internet.

Ceea ce vedem este că există mulți teologi care sunt avocați ai lui Dumnezeu, dar nu cunosc cuvântul său. Mai rău, în timp ce armele creștine ar trebui să se limiteze la cuvântul lui Dumnezeu, pentru că este capabil să distrugă întăriturile astfel de savanți sunt în posesia armelor oferite de lumea “Căci armele cu care ne luptăm noi nu sunt firești, dar puternic prin Dumnezeu pentru trăgând în jos întăriturile” (2 Corinteni 10: 4; 2 Corinteni 6: 7; Romani 13:12).

Cu vedere încețoșată din cauza printuri moderne, unele traducători au fost nevoiți să folosească termenul “bun” în loc de “nobil”. Schimbarea “nobil” la “bine” supărat ideea de text. Aruncați rădăcina etimologică a termenului “Agathos”, care înseamnă “cel care este, care are realitate, ceea ce este real, adevărat”, a adus prejudiciu pentru a înțelege textul.

Când spunem că Dumnezeu este Noble, domnule, Bun, ne exprimăm domnia lui Dumnezeu și supunere față de El. Dumnezeu este eu sunt, care este, care are realitate, că este real, adevărat, conceptul superior care a găsit in dicționarele noastre. Prin acest concept foarte la termenul “Agathos”, conceptul, ideea, de la expresia “Dumnezeu este bun” transmuta și transmite un sens unic.

Când ne gândim că Dumnezeu este bun, nobil, distins, Doamne, Tată, nu există nici o contradicție între severitatea și

bunătate "Iată, prin urmare, bunătatea și asprimea lui Dumnezeu: pe cei ce au căzut, severitate, dar față de tine, bunătate, dacă veți continua în bunătatea lui: în caz contrar, de asemenea, să fii vei stârpiți" (Romani 11:22).

Dumnezeu este severă și benignă, datorită fie nobil, superior, sau bun, care exclude orice fel de paradox între Dumnezeu este bun și acolo suferință în lume.

Dacă teologii a lungul secolelor au ignorat rădăcina etimologică a termenului "agathos", ne rămâne cu întrebarea: ce au făcut cu termenul "agape", cuvânt grecesc pentru dragoste?